

Μελέτες Περίπτωσης:

1. Στην αρχή η μητέρα του Άρη πίστευε ότι ήταν καλό που το παιδί έγγραφε τόσο όμορφα. Ήταν μια απόλαυση να διαβάζει κανείς τα καλλιγραφικά του γράμματα και η δασκάλα συχνά επέλεγε να τοιχοκολλήσει τις εργασίες του ως παράδειγμα. Ωστόσο, η τάση τελειομανίας του παιδιού άρχισε να προκαλεί προβλήματα όταν τα πολλά σβησίματα έγιναν ο κανόνας και ο Άρης έγγραφε και έσβηνε μέχρι που έσκιζε τα φύλλα του τετραδίου του. Ανησυχούσε, επίσης, ότι οι απαντήσεις του δεν θα ήταν σωστές, έτσι ακόμα κι αν τα γράμματά του φαίνονταν καλά, φοβόταν πως η απάντηση θα ήταν λάθος. Συχνά παρέλειπε να παραδώσει τις εργασίες του, γιατί φοβόταν ότι δεν θα είναι αρκετά καλές. Οι ανησυχίες του είχαν αρχίσει να εισβάλλουν στη σκέψη του με πολλούς διαφορετικούς τρόπους.

Σήμερα η δασκάλα κάνει επανάληψη στο μάθημα της ιστορίας, πριν αναθέσει στα παιδιά να γράψουν ένα σύντομο κείμενο για έναν ήρωα. Όπως συνήθως το μυαλό του Άρη ξεφεύγει, καθώς δεκάδες ανησυχίες βομβαρδίζουν τη σκέψη του και ρέουν στο νου του. Σκέπτεται τις προπονήσεις που θα έχει στο ποδόσφαιρο αυτή την εβδομάδα, τις καταστροφές που βλέπει στην τηλεόραση, τη διάρρηξη που έγινε κοντά στο σπίτι του, αν έχουν αρκετό αέρα οι ρόδες του ποδηλάτου του. Η δασκάλα βλέπει τον Άρη να είναι, για άλλη μια φορά, χαμένος στο διάστημα.

«Γη καλεί Άρη....Άρη...τι σκέφτεσαι;»

«Τίποτα κυρία. Απλώς σκέφτομαι τι να γράψω.»

Ο Άρης γράφει στην κόλλα του: «Να ελέγξω τον αέρα στις ρόδες του ποδηλάτου μου.»

Η δασκάλα συνιστά στη μητέρα του να τον πάει στο γιατρό για να ελέγξει μήπως έχει διαταραχής ελλειμματικής προσοχής – υπερκινητικότητας. Μετά την κλινική συνέντευξη, η διάγνωση είναι ότι το παιδί έχει γενικευμένη αγχώδη διαταραχή.

Πηγή: Ψυχοπαθολογία, A. M. Kring – G. C. Davinson, J. M. Neale – S. L. Johnson, Εκδόσεις Gutenberg

2. Η Τζένη ήταν μια 23χρονη φοιτήτρια που ολοκλήρωνε το πρώτο έτος της ιατρικής. Η χρονιά είχε υπάρξει δύσκολη, όχι μόνο επειδή η ιατρική σχολή ήταν απαιτητική όσον αφορά το ίδιο το περιεχόμενο των σπουδών της και τις πολλές ώρες παρακολούθησης που απαιτούνταν, αλλά επιπλέον επειδή η μητέρα της είχε εμφανίσει καρκίνο. Μια μέρα, ενώ παρακολουθούσε τις επισκέψεις στους θαλάμους, η Τζένη αισθάνθηκε να ζαλίζεται. Κατά τη διάρκεια της επίσκεψης στους θαλάμους, ο επιβλέπων γιατρός συνήθως ζητούσε από τους φοιτητές να διαγνώσουν και να εξηγήσουν ένα δεδομένο περιστατικό και εκείνη την ημέρα η Τζένη είχε έντονη ανησυχία ότι δε θα μπορούσε να απαντήσει στις ερωτήσεις όταν θα ερχόταν η σειρά της. Μόλις το σκέφτηκε αυτό, η καρδιά της άρχισε να χτυπά δυνατά και οι παλάμες της ιδρώσαν. Κατακλύστηκε από μια αίσθηση έντονου φόβου ότι συνέβαινε κάτι πολύ άσχημο και έφυγε αιφνίδια από το θάλαμο χωρίς να δώσει εξηγήσεις για την αποχώρησή της. Αργότερα την ίδια ημέρα, αναρωτήθηκε πως θα μπορούσε να εξηγήσει στον επιβλέποντα γιατρό γιατί έφυγε από την επίσκεψη στους θαλάμους, αλλά δεν μπόρεσε να βρει έναν τρόπο να του περιγράψει την κατάσταση. Εκείνη τη νύχτα δεν μπόρεσε να κοιμηθεί γιατί αναρωτιόταν τι είχε συμβεί και ανησυχούσε αν θα συνέβαινε ξανά. Ανησυχούσε για το πώς αυτό το γεγονός θα επηρέαζε την ικανότητά της να παρακολουθεί τις επισκέψεις στους θαλάμους, αλλά και να ανταποκρίνεται επαρκώς και σε άλλους ρόλους της, όπως να είναι επικεφαλής μιας μικρής ερευνητικής ομάδας. Μια εβδομάδα αργότερα, ενώ οδηγούσε προς τη σχολή, είχε ξαφνικά παρόμοια συμπτώματα και αναγκάστηκε να σταματήσει στην άκρη του δρόμου. Εκείνη τη μέρα δεν πήγε στη σχολή. Για τις επόμενες εβδομάδες άρχισε να αποφεύγει όσο μπορούσε τις κοινωνικές περιστάσεις επειδή φοβόταν ότι θα εμφανιστούν και πάλι τα συμπτώματα και θα ντροπιαστεί μπροστά στους άλλους. Απέφευγε τις ομάδες μελέτης και τις εξόδους με φίλους και απέρριψε ευκαιρίες για περαιτέρω εκπαίδευση επειδή απαιτούσαν να πάρει συνεντεύξεις από ασθενείς μπροστά σε άλλους. Αν και για πολλά χρόνια απολάμβανε τη συμμετοχή της σε μια χορωδία, παραιτήθηκε απ' αυτήν. Παρά την απόσυρσή της, βίωσε τρεις επιπλέον προσβολές συμπτωμάτων, όλες σε μη αναμενόμενες περιστάσεις. Άρχισε να σκέφτεται ότι ίσως η ιατρική σχολή ήταν μια κακή επιλογή για εκείνη, επειδή είχε τόσο έντονους φόβους για το ενδεχόμενο να βιώσει άλλη μια προσβολή κατά τη διάρκεια μιας επίσκεψης στους θαλάμους.

Πηγή: Εξελεκτική Ψυχοπαθολογία, μια αναπτυξιακή προσέγγιση, L. Wilmshurst, Εκδόσεις Gutenberg

